

[Rytter.]

for tidligt at give nye Regler herom. Naar Ministeren derimod med Hensyn til Spørgsmaalet, om det skal være en anden Domstol, har den Tankegang, at dette er nødvendigt, vil vi fra vor Side være villige til at gaa ind paa den Betragtning og derfor se at finde en saadan Sammensætning af Domstolen og saadanne Regler i det hele, som kan tilfredsstille til alle Sider.

Til Slut vil jeg blot udtale det Ønske, at der i Udvalget maa opnaas Enighed; jeg synes, det vilde være af overordentlig stor Betydning. For vort Vedkommende kan jeg erklære, at vi er villige til Forhandling. Jeg tror, det fremgaar af, hvad jeg her har sagt, paa hvilke Punkter man, uden at gaa Ministeren for nær, med Rette vil kunne gribe ind og muligvis simplificere Lovforslaget.

C. J. F. Sven: Der er sikkert ikke mange Lovforslag, der er undergaaet saa mange Ændringer, som nærværende Lovforslag er undergaaet, siden det først blev fremsat. Jeg vil ikke sige, at Lovforslaget efterhaanden er blevet en „barberet Puddel“, men jeg vil sige, at „Puddelen“ er blevet friseret saa mange Gange, at dens Udseende er blevet ændret, men tilbage bliver stadig væk Puddelen. Jeg indrømmer, at den højtærede Justitsminister ved sine forskellige Friseringer af Lovforslaget har søgt at imødekomme de Indvendinger, der fra forskellig Side er fremsat, og det har naturligvis bevirket, at Lovforslaget har fundet mere Tilslutning, men Realiteten i Sagen er stadig tilbage, og hvis Lovforslaget gennemføres, vil den højtærede Minister alligevel kunne sige, at han til syvende og sidst har sejret.

Sagen blev jo behandlet ogsaa i dette høje Ting i sidste Rigsdagssamling, og jeg kan i første Række henvise til de Bemærkninger, der blev fremsat ved den Lejlighed af mit Partis Ordfører (Stein). Som det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (H. P. Johansen) nævnte her i Dag, er der blevet talt uhyre meget om dette Lovforslag; jeg skal ikke følge den samme Linie, men blot ganske kort præcisere enkelte Ting, som jeg mener, det vil være af Betydning at fremhæve ved denne Lejlighed.

Med Hensyn til den særlige Disciplinæret for Dommere indtager mit Parti det principielle Standpunkt, at den ikke er paa-krævet, vi maa være imod en saadan Særdomstol. Hvorvidt den af det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) fremsatte Tanke: at lade de rejsende Afdelinger af Landsretten træde i Stedet for en særlig Disciplinæret,

kan realiseres, skal jeg ikke udtale mig om. Maaske er det en Udveje, og hvis den kan opnaa den højtærede Justitsministers Tilslutning, vil der heller næppe fra mit Parti rejse sig Vanskeligheder.

Hvad derimod angaar en særlig Domstol til Behandling af Spørgsmaalet om Genoptagelse af Straffesager stiller vi os mere velvilligt. Vi indrømmer, at ikke saa faa Forhold kan tale for, at man har særlige Sikringsmidler til at gennemføre Retfærdighed til det yderste, saa at man ikke risikerer, at Straffedomme henstaar uændret, naar Grundlaget for de paagældende Domme ikke længer er til Stede. Jeg tror, at den sidste ærede Taler (Rytter) i lidt for høj Grad lod sig berolige med, at Dommerne nu ikke længer i Straffesager havde det direkte Medansvar for disses Oplysning. Ud fra denne Betragtning mente det ærede Medlem, at der ikke tiltrængtes en særlig Ret til at tage sig af Genoptagelsesspørgsmaalet. Vel er det rigtigt, at Dommeren under den gamle Retspleje havde det direkte Ansvar for Sagens Oplysning, men det er ikke ubekendt, at det er en endnu standende Strid, hvor meget en Dommer i en Kriminal-sag skal blande sig i den, om han virkelig, som den ærede sidste Taler udtrykte det, kun skal være Recipienten, som modtager de Oplysninger, der fremkommer fra Politiets Side. Den ærede sidste Taler vil sikkert give mig Ret i, at det er man ingenlunde enig om fra Dommerstandens Side, tværtimod; Gang paa Gang ser man, at Dommerne mener, de har en selvstændig Opgave, og at Folk ofte betragter Dommeren som en 2den Anklager i den paagældende Sag. Hvis den danske Dommerstand virkelig var enstemmigt indstillet i den Retning, som den ærede sidste Taler mente, den burde være, kunde Argumentet være af en vis Værdi, men som Forholdet er nu, synes jeg ikke, det Argument har nogen større Betydning.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Genoptagelse af Straffesager indeholder Lovforslaget en Tilføjelse til Retsplejelovens § 35, gaaende ud paa, at der i noget videre Omfang skal kunne protokolleres. Naar den ærede sidste Taler i den Anledning saa stærkt var inde paa, at vor Retspleje, for saa vidt angik Civilsager, var saa udmærket, idet der ikke blev protokolleret noget videre, rammer det ikke helt dette Lovforslag, der jo drejer sig om Genoptagelse af Straffesager, og det er væsentlig med Henblik herpaa, at Bestemmelsen er kommet ind i Lovforslagets § 3. Men bortset derfra vil jeg gerne paa den givne Foranledning sige,